

ԵՐԵՎԱՆԻ ՄԵԿԵՆՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄԵԿԵ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կէս ամսականը 6 ռուբլ. Առանձին համարները 5 կոպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция «Мѣсякъ». Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak». Տէլէֆօն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և առ շաբաթը).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպէկ. Տէլէֆօն № 253.

ՀԻՄՆԱԿԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇԵՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Քաղաքական տեսութիւն.—ՆՆԻՔԻՆ, ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Եղբ դմակին են քում. Նամակ կար... ՄԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Մամուլի բանկետը...

ԲԱՂԱՔԱԿԱՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Ի՞նչ արդիւնք յոյց կը տայ Բաղարիայի նոր միւնիստրութիւնը: Արդեօք նա կը հետեւէ իր նախորդների քաղաքականութեան, թէ կը մտնի որ և է փոփոխութիւն...

Այն միւնիստրութիւնը, որ հրատարական տուեց, այն է Իստանբուլի միւնիստրութիւնը, համարվում է առաջնորդական, իսկ ներկայ միւնիստրութեան մէջ ազդեցիկ դեր են կատարում Ստամբուլի միւնիստրութեան և աւստրիական տարրերը: Մակիան արտաքին քաղաքականութեան ծրագիրը մնացել է նախկինը...

Ի միջի այլոց՝ պէտք է ուշադրութիւն

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ՀԱՅ ԿԵԱՆՔԻՆ

(Շարունակութիւն)

Վնեստիկ, մայիսի 12-ին

Բայց ինչու Պոլսու մէջ, Սահմանադրութեան հիմնարկութեան յետոյ, կարելի չեղաւ լուրջ և տակաւ կուսակցութիւններ կազմել, երբ հանրային կեանքի համար մեծ ասպարէզ բաց կար: Այս հարցումին պատասխանը քանի մը տողով չէ, որ պիտի տրուի: Բացատրութիւնը մեր մտաւորական ու հոգեբանական կեանքին պատմութեանը մէջ պէտք է փնտռել: Բայց երկու բառով պարզ կարծիք մը կրնանք յայտնել:

Կովկասի մէջ մշակական կուսակցութիւն մը ստեղծուեցաւ ու կը տնէ, վասն զի կուսակցական շէնք մը կառուցանելու համար, հանրային կեանքի հողին մէջ նախ հիմնաքարեր դրուեցան: Արժանաւոր գաղափարներ ունեցաւ, զանոնք «Մշակ»-ին իբր կիս ղեւեղեց, և կուսակցութիւնը հետզհետէ անոր վրա բարձրացաւ: Իսկ Պոլսու ուղեցիկն չէր մը բարձրացնել, օրինակ՝ յառաջադիմական կուսակցութիւնը՝ առանց նախապէս կիս մը ձգելու:

Եւ սակայն եկաւ օր մը, որ Թիւրքիոյ մէջ ալ կուսակցութիւն մը սկսաւ հիմնուիլ յար և նման մշակականութեան, որուն ալ զանազակիցն էր: Փոփոխութիւն առաջին պայթումներէն ետքն էր, 1891-ին, որ Շահնազար «Հայրենիք»-ը հիմնադրեց: Ու ահա կազմուեցաւ Հայրենիքեան կուսակցութիւն մը, որ ոչ պետ ունէր, ոչ վարչական մարմին, ոչ կազմակերպութիւն, ոչ կանոնադր: Գաղափարն էր որ

զարձնել հետեւեալ հանգամանքի վրա: Մի քանի ամիս առաջ, երբ Մակեդոնիայում նոր էին սկսվել յուզմունքները և շարժումները, այն ժամանակ սպանալիքներ էին լսվում բոլորային կողմից, թէ նրանք կը բարձրացնեն գրոշակ և միայն ժակեղ զօնացիների հետ կուր կը մղեն թիւրքիայի դէմ: Իսկ այժմ հանգամանքները փոխվել են: Այժմ սպանալիքները բոլորային կողմից չեն, այլ թիւրքերը կողմից: Այժմ թիւրքերը աւելի ձեռնտու են համարում պատերազմ անել, քան երկար բարակ հոգեւոր անել սրան ու նրան հանգստացնելու և ընթրումներ մտնելու համար: Անկասկած՝ թիւրքիան երբեք չի վստահանայ պատերազմ յայտնելու և նա երկիւղ կը կրէ: որ Մարտի կարող է և միջամտել նրա դրոշմերի մէջ, սակայն ներկայ դէպքում կարեւոր է և այն, որ թիւրքիան իրան այնքան ուժեղ և խիզախ է դրոււմ, որ կարողանում է խրոխտանալ և սպանալական դիրք ընդունել:

Արդարև մի քանի ամիս սրանից առաջ, երբ Թիւրքիան բաւականաչափ զօրք չուներ Բալկանեան թերակղզում և կարող էր նոյն իսկ լուրջ պարտութիւններ կրել պատմաբանական բեմի վրայ, նա այն ժամանակ չէր կարող համարձակ լեզուով խօսել: Իսկ այժմ նա ունի եւրոպական հողի վրա քառորդ միլիոնի չափ զինուորութիւն, որի ոյժով նա կարող է համարձակ կերպով պատերազմի դաշտ դուրս գալ Բաղարիայի և Սերբիայի նման փոքրիկ պետութիւնների դէմ:

Քաղաքական շրջաններում կարծում են, որ պատերազմի երկիւղը պէտք է համարել բողոքովին արդէն վերացած:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

«ՆՆԻՔԻՆ ԵՆ ՔՍՈՒՄ»

Լրագիրներից իմացանք, որ յայտնի դրամատեր պ. Մ. Արամեանց նուիրել է Թիֆլիս քա-

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ՀԱՅ ԿԵԱՆՔԻՆ

(Շարունակութիւն)

Վնեստիկ, մայիսի 12-ին

Ինչպէս Թիֆլիս «Մշակ»-ով, նոյն և Պոլսու «Հայրենիք»-ով իբր կենդանացող գործիքներն մը ժողովուրդը իրեն կը քաշէր: Փոփոխութիւնները փոփոխութիւնները յաւրդեցին ետքն: «Հայրենիք» կայծակահար եղաւ: Շահնազար ու իր խմբագրական սպայակոյտը ցերեզդան տարադնեցան:

Ալ անկէ ետքը պատահարներու թուակնը բացուած էր, ու չէ փակուած: Հիմակ Պոլսու շատ թերթ ունի, բայց չունի թերթ մը, որ գաղափարային կուսակցութիւն մը ստեղծէ, վասն զի գաղափարի մարդ մը չը կայ: Թող չտարակուր թէ պարագայները չեն թոյլատրեր: Եթէ Շահնազար Պոլսէն սկսնաւ չլլար, և Հայրենիքեան կուսակցութիւնը կը մնար, և աւելի խորունկ հիմնոված: Ժողովուրդը հիմակ է, որ գաղափարին առաջնորդութեանը կը ցանկայ: Ժամանակն է պատասխանատուն: Բայց «Կազմ», «Կենք» քու ոտքը ամառն ալ տեսանք: Միթէ Պոլսու այսօրուան էն տարածուած թերթին խմբագիրը 1895-ին արդէն քան տարուան խմբագրական ասպարէզ մը չէր կարած: Ու գաղափար մը յիշատակ թողած է: Թողած մը, բայց մը կը յիշուի իրմէն: Ու միթէ Արևելքն մը 1891-ին չէր հրատարակուիր: Սի գեղէլ ատեն, քու ատենուդ ինչ տկարութիւններ կը պարտակուին:

Բայց եթէ անդին հայերը գաղափարային կուսակցութեան մը կարօտը կը քաշեն, արտասահմանի հայերն ալ օրէօր աւելի կանախակի կուսակցութիւն բառէն: Իրողութիւնն մըն է զոր կը հաւատանք, առանց ոչ և է պատասխանատուութեան Հին թերթերը իրենց գոյութիւնը ապահովելու համար պարտաւոր են աւելնալ օր ժողովուրդին իրենց ոչ—կուսակցականութեան երաշխաւորութիւնը տալ: Ու նոր

զարքն 100,000 ռ., որպէս զի այդ դուրսարով մի նոր հիւանդանոց բացվի Կովկասի գլխաւոր կենտրոնում: Այդ գործը բարի գործ է, բայց նա կամ նրա նման մի ուրիշը անհամեմատ աւելի արժանի կը լինէր գովասանքի, դրուատման, աւելի, այսպէս ասած, աստուածատնայն կը լինէր, եթէ գոյութիւն ասանար մեր գաւառների խորքերում, կորած-մարտիրոսացած և է գիւղական կենտրոնում:

Բայց այդ գործը, Արամեանցի նուիրատուութիւնը, աւելի լաւ, ուղղակի վեր կարող էր համարվել, եթէ նախագիծէր այնպիսի տեղերի համար, որտեղ գիւղական վայրագ գոյութիւններ հիւանդութիւնների բժշկի դեր է կատարում, դաւաքը խիւրուրդի, նախընտրելի մասկաբարձի, իսկ գրեթե զրոյն ու հոգեկան հիւանդութիւնների...

Ժողովուրդական առանց ասում է՝ «Եղբ դմակն են քում», այսինքն առանց այն էլ իւղառատ, համարեա ամբողջովին իւղից բաղկացած, դժուար օծում, ծածկում են իւղով նրան աւելի փայլ տալու ու այդպիսով աւելի դրաւիչ դարձնելու գնդակների համար: Մեր հարուստները, աննշան բացառութեամբ, բարեգործութիւն տանելով, իսկապէս «Եղբ դմակն են քում», այսինքն մոռացութեան են տալիս ժողովուրդի աւելի էական, աւելի ազաւա կող կարիքները: Իրանցից հետո տեղերի պէտքերը ու ընկնում են այնպիսի բաների ետեւից, որոնք աւելի մօտ են իրանց, աւելի տեսանելի ու շօշափելի են իրանց համար ու այդպիսով կարող են յազուրդ տալ անյօք սնտիֆիկացում...

Թիֆլիսում կան կարիքներ, մեծ կարիքներ, ժողովուրդի չունեցող, ստորին խաւերը Թիֆլիսում մեծ դժուարութիւններով են առանում կենցաղական օգնութիւն, բայց էլի ստանում են: Թիֆլիսում կան հիւանդանոցներ, կան բազմաթիւ բժիշկներ, վերջիններիս մէջ, բացի անպայման մասնաւոր, աստասային, ծառայողներից, կան նաև քիչ-չաւ գաղափարին, Աստուծուն, ծառայողներ, որոնցից Թիֆլիսի չունեցող, աղքատը օգնութիւն կարող է ստանալ: Թիֆլիսն ինքը հարուստ քաղաք է, իր միջոցներով էլ տարեցտարի կարող է ընդար-

բեկցածներն ալ իրենց «չեզոքութեան» դաւանանքն ընելու են: Արտասահման ճիւղարկել թերթերէ, ու վնասական պարբերականներէ դուրս, ունինք բաժանորդագրութեամբ հրատարակուող տասնհինգ մանր ու մեծ թերթեր: Առնցիկ երեքը միայն կուսակցական կը ներկայանան, իսկ տասնվեցը՝ ոչ-կուսակցական: Ինչ աւելի պերճախօս ապացոյց թէ հանրային կարծիքը կուսակցութեան կը խորշի:

Պատճառը: Պատճառը եթէ մէկ, երկուք, երեք ըլլար կը թուէինք: Բայց զգորն ասեմ, գորն խոտոտվածիմ: Սաչափը կրնանք բնի, թէ արտասահմանի հայն ալ ինքզինքը յոգնած կը զգայ, շատ յոգնած:

Դեռ շատ շուտ չէ հանդատի պէտք զգալիս:

Գրականութեան կարօտն ալ զոր կը քաշենք, մեր խոնջեցող կը յայտնէ: Արտասահմանեան թերթերը հեռագիտեմ կը գրականաւորութիւն ինչ ընեն. ժողովուրդը հրճուանք կուզէ: Տրուտեազիտութեան «Խնդրանք» և մատուցումի օրէնքը կը ստուգուի և այս պարագային մէջ ալ:

Գրականութեան որքան որ ալ ջերմ սիրող մը ըլլամ, բայց և այնպէս խոտոտվածիմ, որ այս գրասիրական տեսնանքը, յար և նման կուսակցական ոգիին տկարացմանը, բարեգուշակ չեմ համարիր: Հայեցողական կեանքով պարելու կը պատրաստուիք, այսինքն հանդերձեալ կեանքի:

Իրոնիկագրին գործը երևոյթները գիտելէն անդին չանցնիր: Առանց պատասխանատուութեան օրացող մը, ջերմաչափ մըն է և ծոց կուսանք ու կանցնիք:

«Հայաթերթ» քաղաքական—գրականութեան բաժին մը կը հանէ իր Կիլիկիան կեանքի վէպով: Իսկ «Ազատ Բեմ» զուտ ընտանեկան բարեբու մէջով մը հանդերձ, շատ գրական

ձակել բժշկական օգնութեան գործն իր մէջ, ինչպէս և իրագործել այլ հանրօգուտ ձեռնարկութիւններ. դաւառացին, խղճուկ գիւղացին իսպառ գուրկ է բժշկական օգնութիւնից, նա ոչ միայն ճրի, այլ փողով էլ չէ կարողանում ստանալ բժշկական օգնութիւն, քանի որ գիւղերում բժիշկներ չը կան: Պաւատական ու գիւղական բժիշկները, որոնցից ամբողջ գաւառում լինում է մի կամ ամենաչաւոր երկու հաս, բժիշկներ չեն մեծ մասամբ, այլ որոշ պաշտօնական գործեր կատարող չինովնիկներ, իսկական բժշկականութեան հետ ամեն անտուրիս կորցրած. նրանց ծառայութեան չըջանը, բայց, այնքան մեծ է ու պաշտօնական գործիքները այնքան շատ, որ հազիւ են կարողանում այդ թղթերը գրել ու ստորագրել: Ամենագաղափարական բժիշկն անգամ կարող է ընկնել, իբրև բժիշկ, այդ պայմանների մէջ ու չը ծառայել իր կոչման:

Պ. Արամեանցի արած բարեգործութիւնը համակերպի գործ է ինքն ըստ ինքեան, բայց նա էլի որոշ չափով «Եղբ դմակ քանի է. Թիֆլիսը, համեմատած Նոր-Բայազէթի, Սուրմալուի, Գանձակի, Աբարանի, Երեւանի, Ախալքալիքի, Զանգեզուրի, Ջրխանչիքի ու մեր այլ գաւառների գիւղական մարդաշատ կենտրոնների հետ, որտեղ որ և է հինաւուրց Յովհաննէն հայր սուրբ լըտակի արմատից ու սխտորկիտորից պատրաստած իր «ամենայն ցաւոց անուն կրող, իր ճանիպերաւոր դերով պրօֆէսոր Կոլի դեր է խաղում ու իր տգիտութեան անթիւ զոհեր առաքում հեռաւոր երանելի աշխարհը, շատ ու շատ երջանիկ է թէ բժշկական օգնութեան և թէ հասարակական բարօրութեանը նպաստող այլ պայմաններ տեսալէտից: Մենք ընաւ չենք ուղարկ նստանիւստ պ. Արամեանցի նախագիծած համակերպի գործը, ուրախ կը լինենք, եթէ նա գոյութիւն ասանայ ու ծաղկի. բայց աւելի ուրախ կը լինենք, կը հրճվենք անչափ, երբ նստանիւստ գործեր տեսնենք մի օր իրագործված մշտական, անվերջ աւել ու օխի, շէտ ու ցաւով, մարդիկ, նաչարութեան մտայն աշխարհում, մեր գիւղական շրջաններում:

Կը ներկայանայ Հին ժամագիր է Անցորդը, գեղզաք նուրբ գրագէտ մը, որուն ոճէն համ առնելու համար պէտք է նախապէս գրական բաւական լաւ դաստիարակութիւն ստացած ըլլալ: Հին պիտի երեկ Միքիան Թէլեան, Իգմիրեան: պատրիարքին սիրելի ու վստահելի քարտուղաբը, որ Պրիւսելին փաստաբանական վկայականը առած Աղէքսանդրիա կը գտնուի: Հայ ընկերաբանական տեսութիւններ պիտի պարզէ: Այս նորութիւնը մեզի չափազանցօրէն կը շահագրգռէ: Մենք զմեզ ընկերաբանական գիտութեանց մէթօսներովը քննելու շարժումն մէջ ոչ շատ ոչ քիչ առաջ գացած ենք: Հանրեան բանաստեղծը մեզի առիթ մը պիտի տայ ձեզի նոր տաղանդ մը ծանօթացնելու: Ու Միքայէլ Կիւրճեան, զրեթէ զեռ քանսամեակ, և արդէն վաղուց է հեզնաբանութեան ճիւղեր յայտնեց: Միայն թէ փափագելի է, որ հեզնաբանութեան մեծ օրէնքին հպատակիկարճ ու սուրբ Հայ օրագործներուն Ատուծոյ առջև դաստաստար սրամիտ է, մասնաւոր աւնոց համար, որ արտասահմանի գրողները կը ճաննան. բայց եթէ կիտակէս գեղջուկէր, աւելի մեծ հանոյք պիտի զգայինք: Իր մէկ տողը, որ վերջին իստքն է, ամբողջ յօդուածը կարծէ, վասն զի դիւտ մըն է. երկու երեք տողով, ամբողջ կայսրութիւն մը կը պարզէ: Աստուած Տասնաբանեան բարեփոխելով, անոր մէջ հայոց համար նոր պատուիրան մը պիտի աւելցնէ: «Լրագիր չը պիտի հրատարակես»: Բարեբաղդաբար այս պատուիրանը դեռ չէ տրուած, ապա թէ ոչ «Ազատ Բեմ»-էն ալ պիտի գրկուէինք:

Պէտք է չիվել գրելի հետ, պէտք է խորասուզվել գրելական ժողովրդի խաւերը տեսնելու համար, թէ ինչքան անյուսուլի խեղճութիւն, ինչքան թշուառութիւն կայ այնտեղ անծայր. ժողովուրդը տանջվում է գրամի պակասութիւնից վաշխառուների ճանկերում, ժողովուրդը գիտութեան, կուլտուրայի բացակայութեան շնորհով տանջվում է տգիտութեան ճանկերում, ժողովուրդը բժշկական օգնութեան բացակայութեան շնորհով տանջվում, տառապում է հիւանդութիւններից, մեռնողների օտկոսը տարեցտարի մեծանում է, և նա, մոռացութեան մասնիված ժողովուրդը, ոչ մի անգից չէ ստանում մի էական օգնութիւն, նրա համար չեն հիմնվում հիւանդանոցներ, իրաւաբանական խորհրդատու առանձններ, կրեզիտային, գրեզանտեսական հիմնարկութիւններ, նրա համար քիչ մտածողներ ու գործողներ կան, անչափ քիչ:

Շատ անգամ է լրագրութեան մէջ գրվել բժշկական օգնութեան բացակայութեան մասին մեր գրողներից ու դեռ շատ պէտք է գրվի, մինչև որ նրա, խեղճ գրողի, ձայնը լսելի ու հասկանալի չը դառնայ մեր ունեւոր դասակարգների համար, մինչև որ հայ կրեոտները հայ գրողի վերաբերմամբ էլ չը կատարեն իրանց բարոյական պարտքը, նրան էլ չը նուիրեն հարկը հազարներ, որոնք հարկը հազարների արտասուճը կը ցամաքացնեն, շատ հազարների կեանքը կը փրկեն, առաջը կանեն սիֆիլիսի, թրքախտի ու այլ վարակիչ հիւանդութիւնների տարածման մեր գրողներում, որոնք քայքայվում են ոչ միայն նեթագէտ, անտեսականագէտ, այլ և ֆիլիզոսոփէս, շնորհիւ որ օրի վրա անընդհատ ու անարգել տարածվող հիւանդութիւնների Աւելի աստուածահաճոյ գործ է նոր-բայաղէթի, Ղազարի կամ Գանձակի գաւառի խորքերում բնակ մի հիւանդանոց, հիմնել է ժան կրեզիտ (2—30/0-ով) մատակարարող մի գրասենյակ հաստատութիւն, զան հարկը հազարներ մտնել հոյակապ եկեղեցի կառուցանելու դասարկ անափառութեան համար այնպիսի մի տեղում, որտեղ ընդամենը չորս զուգ ու մի կէնա հայ կայ, կամ տասնեակ ու հարիւր հազարներ տալ այնպիսի հաստատութիւնների, որոնք իրանք իրանց միջոցներով, իրանց անսպառ եկամուտներով, իրանց հարուստ կալուածքների շնորհով կարող են մեծ աջողութեամբ պահպանել իրանց գոյութիւնը, վերաշինվել, բարեկարգվել ու բարեկարգվել ու ժողովրդի համար էլ շատ բարեկարգ ու բարեկարգ գործեր կատարել, եթէ միայն այն հաստատութիւնների ղեկավարներն ու նրանց ծառայողները, շատ նշին բացառութեամբ, չը լինեն խիստ հուռու ւզման չափութեան և մասամբ նորին... յայտնի տեղերահաշիվ գործում, եթէ չը լինեն նրանք անբարեխիղճ, անհոգ, ծոյլ, ձրիակեր, ասլիկար, անպէտք ու անպիտան միանգամայն...

Վերջին տեսակի բարեգործութիւնը կատարեալ, անպայման աններելի, ւժըղ դժակ զսել է, ուստի հանրական շահերի, ժողովրդի էական պէտքերի ու աւելեալ ճշգրտի պահանջների տեսակէտից եթէ նայենք նրա վրա, համարձակ կարող ենք ասել, որ նա ցանկալի արժէքը չունի...

Սա. Տէր Աւետիքեան

Գանձակ

ՆԱՄԱԿ ԿԱՐՍԻԾ

Մայիսի 19-ին

«Հայրենական տուն» պիեսից յետոյ, ամսիս 17-ի համար տիկին Սիրանոյշը գրել էր Վերջինս, որի աֆիշները արդէն մայիսի 14-ից ցրված էին Աֆիշներում կարդում ենք ճերկայացուցը սկսվում է ուղիղ 8 1/2 ժամին, բացի օրանից խնդրվում է երկրորդ զանգից յետոյ տեղերը գրաւել:

Ժամի ուղիղ 8 1/2-ն է. ժողովարանի դահլիճում, բացի մի 6—7 երիտասարդից, ուրիշ մարդ չէ երևում. Դերասանները կազմ ու պատրաստ են. տրվում է զանգը, բայց ուն համար, մարդ չը կայ, թատրոնը դատարկ է. Դերասանները վարագոյրի ետեւ, տխուր ժպիտը երեսներին սպասում են, որ հասարակութիւն գայ Այստեղ թէ սիրողները և թէ եկողի դերասանները ներկայացում տալու ժամանակ պարտաւոր են վաղօրը մասնակցողների կամ ազգնականների ձեռքով տոմսակներ տեղիս ազնուամեծար աղաների աները կամ խանութները տանել և կարմրատակած երեսով մի կերպ կորզել տոմսակի գինը. իսկ աղան կը գայ թատրոն ավաստալով իր կօպէկները, թէ չի գայ չը հաւանելով հայրենի ներկայացումները—այդ իր գործն է. Մինչդեռ տիկ. Սիր

անոյշը, փոխանակ այդպէս վարվելու, բաւականացել էր միայն ներկայացումից մի քանի օր առաջ աֆիշները ցրելով. Հէնց դրա համար էլ, իբրև պատիժ, տոմսակները մնացել էին թատրոնի կասապոսում Կարսեցուն չը պէտք է մի աչքով նայել:

Խեղճ ա. Սիրանոյշը, Կարսն էլ ուրիշ քաղաքների նման կարծելով ամսիս 20-ին «Համէտ» ներկայացնելու համար աֆիշներ էր տպել տունէլ և մտադիր էր ներկայացման ժամանակ դահլիճի պատերից կախել, բայց տեսնելով, որ այս ներկայացման ժողովուրդը չը կայ կարգադրեց չը կպնէր աֆիշները դահլիճի պատերին, որովհետև մի և նոյն է հասարակութիւնը չը պիտի գայ, իսկ խումբը ստիպված կը լինի ապագին զրկանքներ կրել. Ամենախնայող բանն է Կարսից օր առաջ հեռաւաչը:

Վերջագէտ ամբողջ մի ժամ սպասելուց յետոյ բարեւոյ է համարվում վարագոյրը բարձրացնել փոխանակ ներկայացումը յետաձգելու կամ բոլորովին չը խաղալու. Բայց աֆիշները թափուր են, փոքր դահլիճի մի ջրոտը մտնող հազար բռնված է, այն էլ նոսր կերպով. իսկ եթէ զմանգան հիմնարկութիւնների ներկայացուցիչներ—ձրի տեղ բռնողների և օտարազգիների թիւը հանկը բոլոր ներկայ եղողների թիւից տեղը կը մնայ մի ողորմելի թիւ այն ողորմելի հասարակութիւնից, որի անունն է Վարսի հայ հասարակութիւնը: Ողորդում են դերասանները, առանց եռանդներ կորցնելու. ներկայ եղողներին կախարգել էր տիկինը իր հիանալի խաղով—Մարգարի դերուստ Այդ բանը տեսնելով և օտարազգիներից մի քանիսի իրաւացի կշտարանները լսելով երիտասարդներից մի քանիսը, զիտարապէս տեղիտ սիրողները, վերջին խաղամիջոցին գնացին տիկինը ներկայացման խնդրելով, որ խաղայ «Համէտը», մասնաւոր որ աֆիշները պատրաստ են, իրանք էլ խոստանում են իրանց կողմից աշակերտ տոմսակներ ցրելով, հասկացնելով, որ եթէ մարդաշատ գրեթով անգամ աֆիշներ ցրեն Կարսում՝ դարձեալ պէտք է դերասանները տոմսակներ ուղարկեն ակամաւոր մարդկանց, այլապէս նրանք չեն գայ. Տիկին Սիրանոյշ սկզբում մերժեց այդ առարկացողից միջոցներով ժողովրդին թատրոն բերել, որի մէջ խմբի վարկը փոքրացած էր տեսնում, բայց վերջը զիջեց նրանց խնդրին և թոյլ տուեց աֆիշները կպնել պատերից: Չեմ իմանում, արանից յետոյ էլ որ քիչ-չատ պատուազգաց դերասանը թոյլ կը տայ իրան Կարս գալ, հայրենի ներկայացում տալու համար:

Ուայ. Տէր-Մնջեան

ՆԱՄԱԿ ԵՄԱՐԱԳՈՐԹԵԱՆ

Գուռաուտի, մայիսի 13-ին

Գուռաուտի օակաւթիւն հայ երիտասարդութեան վերջագէտ աշողից այս տարի զլուխ հանել իր վաղուցված ցանկութիւնը, այն է՝ կազմել սիրողների մի փոքրիկ խումբ և տալ հայրենի ներկայացում և այդպիսով տեղացի հայերին ծանօթացնել թատրոնի հետ: Առաջին անգամ ներկայացում տուին փետրվարի 13-ին, Վարդանանց տնի երկկոյնեան ներկայացումը ավող անցաւ, չը նայելով դերակատարների անփորձութեան:

Իրախուճած առաջին ներկայացման աշողութիւնից, մի երկրորդ ներկայացում էլ տուեց խումբը արիլի 13-ին: Դարձեալ նոյն աշողութիւնը Բոլոր տոմսակները ծախելուց յետոյ այլ ևս տեղ չը կար կանգնելու: Մասնակցում էին օր. օր. Ա. և Չ. Մաղլումանց և Ա. Սիդեռեան, պ.պ. Պ. Վահանեան, Մ. Յակովբեան, Փ. Յազարեան: Ընդհանուր մուտքը եղաւ 98 րուբլի: Չուտ օգուտ մնաց 35 րուբլի, որից 17 ր. 50 կ. յատկացրվեց տեղական հիւանդանոցին, իսկ մնացած 17 ր. 50 կօպէկ ուղարկելով «Մշակի» խմբագրութեան, խումբը խնդրում է յատկացնել հանգուցեալ օւսուցիչ Տէր-Դաւթեանի բնասանքին 10 րուբլի և 7 ր. 50 կ. այն հիւանդ օրիորդին, որի մասին յայտարարված էր «Մշակում»:

Սիրող

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԻՐ

Մեզ խնդրում են տպագրել հետեւեալը. «Թիֆլիսի Հայուհեաց Բարեգործական ընկերութեան վարչութիւնը ստացաւ տիկին Կատարինէ Փոնդոյանից 500 ր. ի յիշատակ իր հանգուցեալ դուստր Լուսինէ թամաշեանի, որի անունով պիտի թոյլակ հիմնվի ընկերութեան հիմնարկութեան մէջ դաստիարակող ամենաչքաւոր արղկա համար վարչութիւնը յայտնում է իր խորին շնորհակալութիւնը տիկին Կ. Փոնդոյանիցին»:

Անդրկովկասեան երկաթուղիների վարչու-

թիւնը Սուբարուս հիմնում է անաստօրութեամբ խորնկական տեսը, թրքախտ և ուկրացաւ հիւանդութիւններ ունեցողներին համար Սասնատօրութեան կուսնեայ 200 մահճակալ:

Իրպիսից, մի պիկնոյից, որ չէ ցանկանում յայտնել իր անունը, ստացանք 6 րուբլի, որոնցից երեքը հիւանդ հայ ուսուցչի, իսկ մընացած երեքը չքաւորների օգտին: Տիկինը խոստանում է ուղարկել չքաւորներին օգնելու նպատակով նուիրատուութիւններ և տպագրութեամբ:

Յուլիս ամսին Կովկաս այցելութեան կը գան 40 ուսուցիչներ և ուսուցչուհիներ Կուրակի նահանգից և 18 ուսուցչուհիներ Կազանից:

Երեքշաբթի, մայիսի 20-ին, Մարիամեան—Յովնանեան ուսուցարանում, Թիֆլիսի առաջնորդ Գեորգ արքեպիսկոպոս Սուբիւնեանի նախագահութեամբ, տեղի ունեցաւ Վանքի, Մոզնու և Բէթլէհէմի եկեղեցիների պատգամաւորների ժողովը՝ այդ ուսուցարանի համար մտադարձուների ընտրելու համար: Չայնբրի մեծամասնութեամբ ընտրվեցին Ս. Անանեան, իշխան Ա. Բէրուզեան, Ա. Երէցփոխեան և բժիշկ Կուլուշանեան: Ընտրված անձինք պէտք է հաստատվեն Կովկասի ուսուցարանական շրջանի հոգաբարձուի կողմից:

Թիֆլիսի նահանգական վարչութեան շինարարական բաժանումը, նահանգագետի յանձնարարութեամբ, ուղարկեց Թիֆլիսի քաղաքային վարչութեան Ծ. Բաղդանովի խնդրեք, որով նա թոյլաւորութիւն է խնդրում երկաթեայ կամուրջ շինելու քարեկ նեղուկներով Կուր գետի հանդիպակաց ափը: Այս նախագիծը իրագործելու համար ձեռնարկողը մտադիր է մի ընկերութիւն կազմել մի քանի հողատէրերի և անաստէրերից՝ զուրա թոյնելով 50 և 100 րուբլի արժողութեան օբլիգացիաներ: Կամուրջի վրայից անցնելու համար վճար պէտք է վերցնվի այն չափով և այն պայմաններով, որոնցով վճար վերցնվում է Վերայի կամուրջի վրայից անցնելու համար: Վճարը կը վերցնվի այնքան ժամանակ, մինչև որ կամուրջի շինութեան համար արված ծախքը ստացվի, ապա կամուրջը կը յանձնվի քաղաքային վարչութեան, իբրև նրա սեփականութիւն: Նահանգական վարչութիւնը ժամանակ է նշանակել ուղարկվելու տարու այս հարցի մասին իր եղբակցութիւնը մինչև յունիսի 1-ը, իսկ եթէ մինչև այդ ժամանակ ուղարկվան չը տայ իր եղբակցութիւնը՝ գործին ընթացք կը տրվի առանց ուղարկվալի եղբակցութեան:

Թիֆլիսում, երկաթուղային ծառայողների շրջանում, միտք է ծագել հիմնել առանձին կլուբ այդ ծառայողների համար: Արդէն եռանդուն կերպով օտորագրութիւններ են անվում այն անձներից, որոնք համարում են առանձին կլուբ հիմնելու գազափորին: Առաջիկայ յունիս ամսին տեղի կունենայ ընդհանուր ժողով կլուբի կանոնադրութիւնը մշակելու համար:

Ցրանսիական «Matin» լրագրի ասելով, մօտ օրերում Քիշինով կը հանի Դուբլինից «New-York Journal» լրագրի լրագոր, անգլիական պարլամէնտի նախկին անդամ, յայտնի Մայիկէլ Գէլփատ՝ բաժանելու Քիշինովի անկարգութիւններից շտապած Բէլայ ազգաբնակչութեան այն խնդր գուճարը—մէկ միլիոն ֆրանկ,—որ ժողովված է Նիւ-Սօրկուս:

ՇՈՒՇՈՒԾ 13 օտորագրութեամբ հետեւեալ հեղբունէ է մեզ ուղարկված. «Ճաւելով կարգայնք «Մշակի» № 81-ի ներքին լուբերի թէ օբլիգ խոսակցութեան նիւթն է քաղաքային ընթացքարան-գրադարանից մեծ քանակութեամբ գրքերի կորուստը և այն: Նախ որ մեր գրադարանագետ դեռ մի ամիս է ինչ պաշտօնի մէջ է. երկրորդ՝ նոյն իսկ «Մշակ»-ի թղթագրութիւններից յայտնի է, որ 10 հոգի, միայն 10 հոգի են օգնվում գրադարանից գրքեր վերցնելով, որ ի կարկէ չէր կարող մի գիրք կորչել մի ամսվայ ընթացքում»:

ԵՐԵՎԱՆԻԾ մեզ գրում են. «Երեւանի քաղաքային լրացուցիչ ընտրութիւնները նշանակված են մայիսի 20-ին»:

ԿԱՐՍԻԾ մեզ գրում են. «Հոգեկան հիւանդ մեր երաժիշտ պ. Մ. Սիւլաբեան այս օրերս բերվել

էր Կարս, որտեղ նրա եղբոր տեսիլով, մի ինչ որ մօլդանայ տեսակ հիւանդներին բժշկում է: Սակայն չը գիտենք ինչու շուտով կրկին յետ տարան Երեւան: Պատմողներին նայելով, հիւանդի հետ շատ էլ մարդասիրտար չեն վարվում. խնդրում ենք այդպէս չը վարվել դժբաղդ հիւանդի հետ, միթէ նա հասկանում է, թէ ինչ է անում»:

ՎԱՐՇԱՎԱՅԻԾ մեզ գրում են. «Էկեական «Prawda» չարթագրութեամբ պ. Բոզօւլովիկին բերում է մի չարթ թարգմանութիւններ թիւրքահայ ժողովրդական երգերից: Պէտք է ասած, որ լեհերէն թարգմանութիւնը արած է ֆրանսերէն թարգմանութիւնից, որը լոյս է տեսել «Mercure de France» լրագրում և որ կատարել է պ. Արշակ Զօբանեան. բայց, չը նայած այդ հանգամանքին, պարոնը ընազգաց շատ մօտ է թարգմանել և գեղեցիկ լեզուով Մի փոքրիկ ակնարկ ձգելով հայոց պատմութեան վրա, պ. Բոզօւլովիկին գալիս է այն եղբակցութեան, որ քայք փոքրիկ ազգը (այսինքն հայերը), ենթարկվելով մի կողմից պարսից աշխարհակալների, իսկ միւս կողմից բիւզանդական կայսրների, մակեդոնացիների, արաբների, հռոմայեցիների, մոնգօլների և ուրիշ բազմաթիւ ազգերի թէ աւերումներին և թէ կրօնական ու ազգայնական ճնշման, այնու ամենայնիւ, կարողացել է պահպանել մինչև օրս իր առանձնայատուկութիւնները: ՎՃԻ իսկ տեսակէտից, չարունակում է հեղինակը, դա վերին աստիճանի հետաքրքրական և հերոսական մի ժողովուրդ էր Այնուհետեւ, նա բերում է թարգմանութեան կտորներ, սկսած օրօրի երգից մինչև հուստիստական բանաստեղծութիւնները: Ամենաշատ թարգմանութիւնները վերաբերվում են վերջին տարիների աղէտալի դէպքերին, ջիւղերի հարստահարութիւնները, մօր սուգը որդու դիակի վրա, գաղթականների երգը—այս բոլորի հետ առավելին անգամն է, որ ծանօթանում է լեհ ընթերցողը: ՎՃԻ չափով էս երգը ամբողջովին թարգմանված էր Վերվում պ. Բոզօւլովիկին շնչում է այն հանգամանքը, որ երգերի աղբաւր մօտիվը բացատրվում է այն տարաբան և անստեղծի պայմաններով, որոնք մէջ ապրում են հայերը Թիւրքիայում: Պարոնը ցանկութիւն է յայտնում, որ լոյս տեսնել նաև ուսուսանայ և պարակալայ ժողովրդական երգերը տեւի ձիշտ թարգմանութիւններով»:

ՄՈՎՍԵՍ գրողից (Ղազարի գաւառ) մեզ գրում են. «Այս տարի մեզանում սարահարթ տեղերի արտերը կտրել են, գիւղացիք նորից հերկելով կորեկ կամ ուրիշ հացահատիկներ են ցանում: Շնորհիւ յորդառատ անձրևների թէ այգիները և թէ առհասարակ բուսակաւմութիւնը առատ բերք են խոստանում: Այժմ մեր գիւղացիք ազատ շունչ են քաշում, աւազակներ չը կան շնորհիւ գաւառագետ պ. Արնօլի և պրիտտով Տէր-Աստուածատուրեանի ջանք դրած միջոցներով: Մի բան, որ շատ անհամազատացնում է գիւղացիներին, անասունների մէջ երակցող հիւանդութիւնն է, որ քանի ամիսի մեջ պտտում է մեր գաւառահաստում»:

ԴԻԼԻՉԱՆԻԾ մեզ գրում են. «Աւելի լաւ կարգի տակ է դրված հասարակութեան բօտանը, նմանապէս յինել են կանօնաւոր ճանապարհ դէպի անտառ բարձրանալու Այժմից իսկ երևում է, որ այս տարի ամարանոց եկողների թիւը աւելի շատ է լինելու: մասնաւոր Բագուրի, ջանի որ արդէն մի քանի յայտնի ընտանիքների արդէն իրանց համար նախօրը վարձել են աշքի ընկնող ամառանոցները: Իսկ ինչ վերաբերում է ճանապարհների երկիւղին կամ աւազակութեանը, այդ կողմից արդէն փաստ է, որ Ղազարի նոր գաւառագետ պ. Արնօլի շնորհիւ կատարեալ հանգստութիւն և ապահովութիւն է տիրում Պ. Արնօլի ջալագործութիւնների մասին շարունակ լրագրներում գրում են. նա այնպէս է վարվում աւազակների հետ, որ ոչ ոք չէ վատանում ուրիշ սեփականութեանը ձեռք տալ: Ուստի երկիւղի կողմից կարող են բոլորը վտան և ապահով լինել»:

ՆՈՐ-ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԻԾ մեզ գրում են. «Մայիսի 13-ին, կիրակի, Նոր-Նախիջևանի քաղաքային թատրոնում պ. Ս. Բարխուդարեան տուեց մի կօնցերտ, որ ներթափանց կողմից միջակ աշողութիւն ունեցաւ: Երգչին լու ընդունեց մեր ժողովուրդը Պ. Բարխուդարեանը, որ իրան չը գիտենք ինչու Darian Barconi (Դարեան—Բարխոյի) է անունանում, մեծ, ու-

